

ŠTEV. (NO.) 19.

SEPTEMBER, 20th 1919.

LETO (VOL.) XI.

Vera upanje ljubezen.

K.

Tri leta so minila po dogodkih, ki so se zgodili v Washingtonu, kakor smo jih opisali v zadnjem poglavju.

Tri leta, kaj je to? Kakor tri ure so v človeškem življenju! In vendar se je v Washingtonu precej spremenilo.

Father Dolinar je srečno uredil homatije, katere mu je povzročila stavka v Crowbertovi tovarni. Precej časa je vzelo, predno je pomiril duhove. Veliko njegovih preje dobrih župljanov se je obrnilo proč od njega in je sledilo Karolu Modicu. Vrheli so lažem njegovih nasprotnikov, da je pravzaprav bil samo on uzrok vseh težav v Washingtonu. Kakor po navadi v vseh enakih slučajih, obrnil se je ves odij ljudstva proti njemu. Naprostiti listi so že znali z lažmi in namigavanjem doseči toliko, da so premotili še drugače dobre katolike. Marsikako grenko uro je preživel Father Dolinar v Washingtonu. Marsikako uro je preklečal pred Najsvetejšim v vroči molitvi, kjer mu je kanila marsikaka grenka solza iz oči.

Toda ni ga upognilo. Stal je kot mož in šel svojo pot naprej. Vedel je pač, da ljudstvo nikdar ne plača s hvaležnostjo,

temveč vedno le z nehvaležnostjo. Ko bi se kdo za ljudstvo tudi v ogenj vrgel, rekli bi mu nazadnje, kakor pravi sveto pismo: "Kaj je pa storil za nas?" ali pa, "Zakaj je pa? Saj ga nismo prosili."

Šel je tudi parkrat k škofu in ga prosil, da bi ga premestil na drugo službo. Toda škof le je le pre dobro poznal blagega in apostolskega duhovnika, le predobro je vedel, kako plemenite namene je imel z vsem, zato ni hotel o tem niti slušati.

"Father, kar križ na rame, pa za Gospodom!" ga je tolažil in tako je Father Dolinar tudi naredil.

Bolelo ga je tudi, ko je videl, da veliko faranov ne hodi od stavke več v cerkev. Kolikor bolj so pa njegovi farani zane-marjali cerkev, toliko več je on sam premolil v cerkvi.

Tudi nasprotniki niso mirovali. Naprej in naprej so ga napadali po časopisih še dolge mesece po štrajku. Hoteli so pač svoje delo dobro narediti in ga, ne samo premagati, temveč uničiti.

Samo ena reč je bila, ki je pa Fatheru Dolinarju ta križ delala silno težek — stara njegova mati.

Father Dolinar je imel pri sebi staro ženico, svojo mater, ki mu je na svoja stara leta služila v župnišču in mu kuhala in stregla. Bila je to sveta in pobožna ženica, kakor so navadno matere duhovnikov. Toda bila je silno rahločutnega srca. Ko je bil njen sin, Father Dolinar, v težavah, skušal ji je sicer vse skriti, da bi ona ne vedela. Toda česa ljudje vsega ne povedo, kjer treba ni. Sosede so mislile, da se ji bodo še posebno prikupile, če so ji pripovedovale, kaj zopet "cajtenge" pišejo čez Fathra. Kakor nož je bila vsaka taka novica za njeno srce. Veliko bolj je gotovo bolelo mater, kakor sina! Ko je tako kedaj zopet čula o kakem napadu na sina, mu ni tega povedala, da ve. Samo objokane oči in žalostne poteze obraza in silno ljubeznjivo govorjenje s sinom in skrajna postrežljivost, je Fathru Dolnarju vselej povedala, da mati vse ve in — trpi! Videl je, kako je skušala zato tiste dni s svojo ljubeznijo nadomestiti, kar je nehvaležna naselbina zakrivila. Kajti ona je poznala sina. Ona je vedela njegove plemenite namene! Ona je popoznala njegovo plemenito srce. Kolikor bolj je pa mati vse to čutila, toliko hujše je bolelo vse to tudi sina.

Vendar vse je minilo! Po teh treh letih so časniki nekoliko prenehali napadati. Tudi v župnji se je naselil nazaj mir. Veliko zaslepljenih faranov se je vrnilo nazaj, so se sprijateljili s fathrom in zopet pridno spolnovali svoje dolžnosti. Veliko seveda se jih pa ni vrnilo nikdar več. Preveč so se dali zavezati v suženjske zanjke rdečih prekueuhov.

K temu pomirjenju je veliko pomagal sv. misijon, katerega je preskrbel Father Dolinar. Navdušena pridiga misijonarja in njegovi nepobitni dokazi so marsikomu odprli oči.

Veliko je pomagal tudi Crowbert s svojimi neusmiljenimi in surovimi nastopi proti delavcem. Za časa štrajka je vse obetal. Ko je nagovoril razburjeno delavstvo, je tako obetal poboljšanje, da bo de v prihodnje samo med in sladkor. Toda, ko je bila stavka poravnana in se je delavstvo vrnilo na delo, izginil je pa tudi

med iz njegovih ust. Imel je tam sam pelin.

Med temi, ki niso prišli nazaj je bil pa tudi Karol Modic. To je pa Fathra Dolinarja še posebno bolelo.

Da, Karol Modic je pa postal zopet stari nekdanji mlačež najprenji pozneje pa je popolnoma odpadel. Da, še več. Začel se je v očetovem saloonu opijati vedno pogosteje in pogosteje. V očetovem saloonu je srečal najslabši element washingtonske naselbine. Tam se je vse zbiralo, kar je bilo le količkaj protiverskega in rdečega.

"Za božjo voljo, Karol, kakšen si pa postal?" mu je očitala žena, ki je s strahom gledala to spremembo na svojem možu.

"To tebi nič mari! Dovolj sem star, da vem kaj delam?"

"Da dovolj si star, da bi vedel, da tako početje ni pravo!"

"Svetujem ti, da me pustiš pri miru. Jaz sem gospodar!"

"In zakaj ne greš več v cerkev?"

"Hodil sem, pa kaj imam danes od tega?"

"Kaj imaš? To še vprašaj? Se ne spominjaš več, kako sva srečno živela? Koliko smo navarčevali ta čas?"

"Koliko smo pa znesli onemu nenasitnemu požer . . .?"

"Moj Bog, Karol, kako govoriš!"

Tako je uboga žena svarila moža, kajti zelo jo je skrbela prihodnjost. Pet otročičkov je že. Največji že bodi v peti razred. Kakšno pohujšanje bode to zanj!

Tudi Mrs Rupnik je s žalostjo gledala početje Karolovo.

Trgovine se več ni tako držal. Ker je bil zvečer dolgo v saloonu, je zjutraj predolgo spal.

Tako je v najkrajšem času nastal velik nered v trgovini.

Na nasprotni strani ulice je odprl še drug Slovenec svojo enako trgovino. Zato jo je toliko bolj skrbelo, da bi ohranila svoje odjemalce. Zato je videla, da takega početja ne more več dolgo trpeti, ako noče, da postavi celo svoje podjetje v nevarnost.

"Karol, žal mi je, vendar resno ti moram povedati, da tega ne bom več dolgo gledala. Ali skrbi za trgovino kakor si preje, ali se morava pa ločiti!"

"Aha, sedaj sem vam nadležna. Ko sem vam pa pomagal trgovino spraviti na višino, takrat sem bil pa dober."

"Nikakor ni res, tudi še danes te ne bom podila proč. Toda sam si pa star dosti, da lahko vidiš, kam nas bode tako le početje pripeljalo."

In ostal je stari Karol.

In tako, se je Mrs. Rupnik odločila, da izplača Karola in izroči trgovino najstarejšemu sinu.

V jezi se je ločil Karol od Rupnikovih in postal hud njih nasprotnik. Čitanje posurovelih časopisov ga je popačilo tako, da je začel rabiti pri vsaki priliki grde besede in kletvine.

Silno ga je jezilo, da ga je "Rupnica ven vrgla", kakor so ga vinski prijatelji dražili.

Kaj pa sedaj? Sam ni vedel, kaj bi začel.

Posebne grenke ure so nastopile za Mrs. Modie. Koliko solza je prelila! Toda vse prošnje, vse prigovarjanje je bilo zastonj. Kar bi dosegla ona doma, to so podrli v klubu in v očetovem saloonu novi Karolovi prijatelji.

V istem času se je pa stari Modie prehladil in dobil pljučnico, ki ga je v treh dnevih spravila na mrtvaški oder. Niti toliko časa ni imel, da bi se bil spravil z Bogom. Ko je prišel duhovnik, je bil že v nezavesti. Podelil mu je sicer sv. odvezo in sv. poslednje olje. Toda predno je duhovnik odšel je izdihnil.

Očetova smrt ni naredila na Karola velikega utisa. Preveč je bil zaslepljen. Vendar je pa zelo vplivala na njegovo prihodnost. Mati mu je ponudila saloon, naj ga kupi, ker se ona sama ne more vbijati s salonom.

Mrs. Modie je skoraj pokleknila pred Karola in ga prosila: "le saloona nikar! Vse drugo! Samo saloona ne!"

Tudi mu je žugala, da ne bode šla z njim, ako ga kupi.

Toda vse je bilo zastonj. Karol je kupil očetov saloon in se preselil tja. Najnesrečnejša ura za Mrs. Modie je bila, ko se je morala udati in se preseliti iz lepega stanovanja v — saloon. Toda, kaj je hotela? Silno jo je skrbelo, kakšno bode sedaj njih življenje. Bala se je zlasti za svoje otročice! Tako jih je imela lepo vzgojene. Kakor "angelčki", so rekali ljudje. Ko je Modičev stregel pred oltarjem so ljudje rekli, da se jim zdi "kakor bi sv. Alojzija videli pred oltarjem." In taki so res bili njeni otroci. In take otročice naj pusti sedaj pokvariti? Sree se ji je v prsih trgalo, ko je nato mislila.

Vendar pa, kaj hoče družega? Naj se možu upre? To bi bilo še slabše. Ne! Rada ali nerada se je uklonila. Vendar pa je sklenila, da mora najstarejši deček v zavod, da ga ne bode veliko doma. Ko bode pa na počitnicah, ga bode pa že kako zadrževala, da ne bode prišel v dotiko s saloomom, kjer bi se ji mogel skvariti.

Da, žalostni dnevi so se začeli zopet za Modičevo družinico, žalostni! To je vedela samo Mrs. Modie in Bog v nebesih in Mrs. Rupnik, kjer je uboga žalostna hči iskala tolažbe in nasvetov. Marsikako solzo sti skupaj pretočili.

Pa še eno prijateljico je imela Mrs. Modie, s katero sti bile veliki prijateljici. Mrs. Irma O'Brien, najstarejša hči tovarnarja Crowberta. Po čudnem naključju sta se seznanili že pred več leti in se izvanredno vzljubili. Mrs. O'Brien je bila skoraj iste starosti kot Mary, kot dekle še se je seznanila z Joe-om O'Brien-om in se pozneje poročila z njim. Mr. Crowbert je sicer silno nasprotoval tej poroki že iz uzroka, ker je bil Mr. O'Brien katoličan. Toda Irma je skrivaj prestopila v katoliško cerkev in bila skrivaj poročena z Mr. O'Brienom. Mr. Crowbert je bil silno hud na hčer, ko je izvedel, kaj se je zgodilo. Več kot eno leto ni hotel hčere videti. V tem času sta pa stanovala v hiši tik Karolove hiše in tako sta se z Mrs. Modie spoznale in vzljubile. Mrs. O'Brien je bila sicer konvertinja (spreobrnjenka)

vendar jako plemenitega srea. Zato je našla v katoliški veri veliko veselja in z Mrs. Modie sta se veliko pogovarjali tudi o veri in verskih zadevah. Mrs. Modie je bila sama polna žive vere, je tako tudi Mrs. O'Brien lahko veliko pomagala, da je enako rastla v sv. veri in vestno spolnjevala svoje verske dolžnosti. Vzlasti ono leto po poroki, ko

je oče, Mr. Crowbert, ni hotel sprejeti, ji je bila Mrs. Modie v veliko tolažbo. Njeno veliko zaupanje, da Marije, žalostne Matere Božje, je pridobilo tudi Mrs. O'Brien, da je enako dobila to posebno zaupanje. Iz te pobožnosti je pa zajemala stiskana Mrs. O'Brien veliko tolažbe in moči, da je udano in potrpežljivo nosila svoj križ.

Ave Maria.

Rev. J. Plaznik.

(Nadaljevanje.)

"In Beseda je meso postala . . . in iz njega polnosti smo vsi prejeli, milost za milost."

(Jan. 1, 14, 16.)

Beseda je meso postala samo zato, da je postala vez med Bogom in ljudmi. Po njem dobimo mir za sebe, po njem nam Bog odpušča grehe. Po njem in z njim Bog občuje z ljudmi. Bog pride k nam le po včlovečeni Besedi; vse njegove darove, resnico, milost, luč, odpuščanje dobimo po tem živem viru. Človek bo šel k Bogu le po včlovečeni Besedi. Molitev, kesanje, zadoščenje, obljube, žrtve, vse mora iti skozi njega, najvišjega duhovnika; on mora vse posvetiti. Kar človek stori po njegovem navdahnjenju, temu on doda svoje zasluženje in svojo molitev. On jih bo izročil Bogu v našem imenu. On je večni posredovalec, veliki duhovnik, izvoljen od Boga, pooblaščen poslanec, edini, čegar prošnja je vselej uslišana.

Ko nadaljuje v sveti hostiji veliko molitev svojega včlovečenja, molimo tudi mi z njim v sveti hostiji. Taka molitev je prava, stvarna, živa in neskončne vrednosti. Taka molitev je podlaga vsake dobre molitve. S tako molitvijo lahko storimo vse. Taka molitev ima največ veljave, plača ves naš dolg, ker vsebuje in daruje Bogu zasluženje včlovečenja, zadoščenje trpljenja, ker je združeno z daritvijo, s katero se daruje Bogu vsako uro.

Pokažimo Očetu njegovega preljubljenega Sina, ki nadaljuje v sveti hostiji vse-

mogočno molitev včlovečenja. Pokličimo tega srednika, naj ta zagovornik govori za nas. Molimo le po njem, z njim, v njegovem imenu, v imenu njega, ki se daruje v sveti hostiji.

Molimo tudi njega. Trkajmo na njegovo srce, spominjajmo ga njegove dobrote, usmiljenja njegovega včlovečenja, česar ne bo nikoli preziral, ampak hoče le razširiti po najsvetejšem zakramentu.

Prosimo ga po Mariji; položimo svoje prošnje v njene roke, da jih ona predloži s svojimi rokami, posveti v svojih rokah.

Molimo pa pred vsem, kadar je evharistična Beseda v našem sreju, kamor jo pripeljimo vsaki dan.

Prosimo ga dveh stvari; eno zase, eno za druge. Za sebe ga prosimo ponižnosti in prosimo obenem svoj nebeški vzor, da bomo tudi res ponižno živeli. Prošiti za milost, in sicer za tako milost, ne pomaga nič, če nismo pripravljeni žrtvovati, kljubovati težavam, premagovati težkoče, na katere bomo naleteli na svojem potu h popolnosti. Prosimo milosti, pa tudi sami sodelujmo.

Na to pa prosimo včlovečeno Besedo, da pomaga, da ga bodo ljudje spoznali in ljubili v njegovem zakramentu. Evharistija bo dopolnila sadove v človečenja, dovršila delo odrešenja, katero je pričel oni dan, ko je Beseda meso postala.

(Nadaljevanje sledi.)

Mil. Škof Friderick Baraga D. D.

Apostolski misijonar med Indijanci in prvi škof v Sault Ste. Marie in Marquette.

Mihael Železnikar.

Bilo je na Sveti dan, zgoraj zjutraj, ko so se vojaki začeli zbirati v dvorani, kjer se je darovala vsako nedeljo služba božja. Father Stienbrunner, Knight of Columbus Chaplain, in Lieutenant, Rev. Siefert sta bila poznana po vsem taborišču v Camp Sherman, Ohio. Ne samo med katoličani ampak prav tako med nekatoličani. Vse jih je spoštovalo in ljubilo.

Lieutenant Siefert, vojaški kaplan, je prišel na sveti Dan zgodaj zjutraj in pričel pripravljati prostor za sv. mašo. Kajti dvorana, kjer je imel Lieutenant Siefert sv. mašo ni bilo K. of C. poslopje, ampak je bila navadna vojaška dvorana. Lieutenant Rev. Siefert je prinesel v malem kovčeku mali altar, kelih, plašč in sploh vse, kar je potrebno pri daritvi sv. maše. Čudno je to izgledalo za vojake, ki so to prvič videli. Duhovnik je postavil malo mizo, pogrnil prt, položil kamen, na katerem stoji kelih med sveto mašo, pogrnil še tri prtove, ki so bili majhni in skromni in prižgal je dve sveči. Ravno, ko je imel pristopiti k pripravljenemu oltarju, je pritopil neki vojak — bolnik, in podaril dva šopka krasnih belih lilij, z željo, da bi jih duhovnik dal na altar. Dobil jih je od svoje dobre matere kot znak ljubezni bolnemu sinu — vojaku za radostne božične praznike. Toda vojak pa, ki je bil že več mesecev v taborišču, in se je vselej kadar je bilo mogoče, udeležil svete maše, je dar svoje matere podaril za okrašenje altarja na sveti dan.

Sgt. Shopen in jaz sva stregla pri sveti maši. Vojakov je bilo polna dvorana. Father Siefert je voščil vesele božične praznike navzočim. Bilo je ginljivo posebno za nas, ki smo bili prvič na sveti dan navzoči prvi sveti maši v takem revnem prostoru.

Po sveti maši je pristopil neki vojak in prijazno uprašal duhovnika:

"Father, rad bi Vas uprašal, od kod ste doma."

"Moja zadnja služba je bila v državni kaznilnici, kjer sem bil kapelan," je rekel smehljaje duhovnik.

"Pomiljujem Vas, to je morala biti težka služba," je dejal resno vojak.

"Da, sprva sem tudi jaz tako mislil. Kot katoliški duhovnik sem živel zadnja štiri leta med morilci in ubijalci. Toda

Rt. Rev. Friderik Baraga, D. D.

ljubil sem jih. Da, povem Vam, da ko sem se poslavljajal od njih, smo vsi jokali. Saj so reveži. Večina so kaznovani za celo življenje. In večina so storili zločine v pijanosti. Bilo je jako malo katoličanov, ko sem službo nastopil. Država nikogar ne sili, da mora v cerkev. Toda jaz nisem bil tam več kot mesec dni, ko so prav vsi prišli k sveti maši in pridigi. In danes so skoraj vsi pristopili k sveti veri. Predno sem nastopil omenjeno službo, sem bil za

kapelana v katedrali v Marquette, tam kjer počiva škof Baraga."

"Kdo je bil škof Baraga?" upraša radovedno vojak, predno je duhovnik skončal.

"Škof Baraga je bil prvi škof v Sault Ste. Marie in Marquette. Škof Baraga je bil apostolski misijonar med Indijanci. Škof Baraga je bil prvi, ki je prinesel luč svete vere med tisoče Indijancev, ki so danes dobri katoličani. Škof Baraga je bil mož, po katerem se imenuje okraj, mesto, vasi, ulice. Škof Baraga je svetnik, saj jaz osebno poznam družino, katera je zadobila čudežno ozdravljenje na njegovo prošnjo. Da, škof Baraga je svetnik. Sedaj naj pa povem še malo o škofu

Mraku, nasledniku svetega Baraga in o škofu Vertinu, nasledniku škofa Mraka. Vsi trije počivajo v katedrali. Če bode kdaj okrog prišli, bode imeli srečo videti njih častita telesa. Pa naj za sedaj zadostuje. Pridite me obiskat v moje stanovanje v taborišču. Tu je moj naslov, in tam Vam bodem povedal o Rt. Rev. Monsignoru Buhu, katerega tudi osebno poznam, in Rev. P. Simonu Lampe O. S. B., ki tudi oznanujeta sveti evangelij med Indijanci. Tu imate vsak mali božični dar. Voščim Vam vsem prav radostne božične praznike in prosil bodem Boga, da bi Vi vsi prihodnje božične praznike praznovali med svojimi domačimi." Podal je roko in smo se poslovili.

Najsветеjše ime.

Priredil K.

Pripoveduje se o sv. Frančišku Asiškemu, da se mu je zdelo kakor bi čul melodijo zlate harfe, ali glas neke skrivnostne sladke pesmi, kadarkoli je čul ime Jezus. Sam tega sv. imena ni nikdar izrekel v navadnem govoru, temveč kadarkoli ga je izgovoril, se je njegov glas stresel in se je zdelo, kakor bi ga zapel. Njegovo srce je bilo vselej pri tem napolnjeno z neko nebeško radostjo, da se je njegovo oko napolnilo s solzami. Da, sv. Frančišku, temu velikemu poznavatelju Jezusa, je bilo Jezusovo ime po besedah sv. Bernarda: med na jeziku, sladka melodija v ušesu in nebeška radost v sreju.

Kar je bilo presv. ime Jezusovo sv. Frančišku Asiškemu, to bi moralo biti vsakemu kristjanu. O blaženem Nikolaju iz Plije je ohranjen samo en stavek, katerega je napisal, in ta je: "Ime Jezusovo bodi vaš pozdrav!" In v resnici! Ime Jezusovo je najlepši pozdrav, s katerim moremo pozdraviti dobrega kristjana. Po tem imenu namreč prihaja ves blagoslov, ves mir, vse milosti in vse zveličanje. Zato naj bi bilo to presv. ime v resnici vsakemu kristjanu najprijetnejši pozdrav, pozdrav iz nebes, pozdrav cerkve, pozdrav Jezusa samega njemu in njegovim soljudem, sotrpinom.

Da, biti mu mora to kar je bilo sv. Frančišku Asiškemu: med na jeziku, sladka melodija v ušesu in nebeška radost v sreju.

To so prav dobro razumeli naši predniki. Njim je bilo to presv. ime v resnici to, kar sv. Frančišku. Zato so se vedno pozdravljali le s tem imenom.

"Hvaljen bodi Jezus Kristus," je mati pozdravila družino zjutraj.

"Hvaljen bodi Jezus Kristus," se je poslovil oče zvečer od svojih dragih.

"Hvaljen bodi Jezus Kristus," je bil pozdrav, s katerim je tujec pozdravil, ko je stopil v hišo in enako, ko je šel iz hiše.

"Hvaljen bodi Jezus Kristus," sta se pozdravila soseda na poti, sosedi na njivi.

In v resnici! Kako srečno je srce, o katerem se more povedati, da je celo Jezusovo, to je, ki misli vse svoje misli v imenu Jezusovem, ki goji vse svoje želje v imenu Jezusovem, ki govori vse besede v imenu Jezusovem, ki dotrpi vse svoje bolečine v imenu Jezusovem, ki preživi vse svoje življenje v imenu Jezusovem, ki umrje v imenu Jezusovem, ki — skratka — naj jé ali pije, naj dela karkoli, vse stori le v imenu Jezusovem. Kajti samo to je v resnici veliko, kar nosi na sebi pečat in posvečenje presvetnega imena Jezusove-

ga, samo to je trajno, samo to ima kako veljavo za večnost.

Ko pa hočemo premišljevati pomen in smisel imena Jezusovega, usilita se nam takoj dve veliki misli: 1. Ime Jezusovo je neskončno vzvišeno in častitljivo. In drugo: 2. Ime Jezusovo ima v sebi čudovito moč in čudovit vpljiv.

1. Ime Jezusovo je neskončno vzvišeno in častitljivo.

Ko je častitljivi P. Segneri čital in premišljeval besede sv. Pavla: "Bog mu je dal ime, ki je čez vsa imena," je vzkliknil: "Hvala Bogu! Tako je človek vendar našel ime, s katerim more dostojno imenovati Onega, ki se ne da izreči." Kaj pa je mislil s tem ta veliki mož? On pravi dalje: Ko je Bog nekako razodel onim, katere je navdahnjal s preroškim duhom, kdaj se bodo dopolnili časi, ko bode večni Sin Boga Očeta vzel nase človeško podobo in se učlovečil, tedaj so se ti sveti možje neka-ko posvetovali in tekmovali, kdo bode iznašel primerno ime za Boga človeka. V tekmo je pa posegel Bog sam in zato pravi sv. Pavel, da "mu je Bog dal ime, ki je nad vsa imena". Tako piše že prerok Malahija: "Oni, ki se Boga boje, so govorili med seboj in Gospod jih je poslušal, ko so premišljevali o njegovem imenu." Toda prerok si ni upal določiti, kakšno naj bi bilo to ime, zato je pisal: "Počakal bom na Tvoje ime, ker to je boljše vspricho Tvojih svetih." Za njim je prišel Izaija, ta je pa predlagal celo vrsto imen, ki bi bili primerni temu velikemu, pričakovanemu Mesiji. On piše: "Njegovo ime naj bode "Čudoviti", "Svetovalec", "Močen junak", "Oče prihodnjosti", "Kralj miru". Jeremija pa predlaga, naj bi bilo njegovo ime "Pravični". On piše: "Ime, s katerim ga bodo nazivali, je "Naš Gospod Pravični." Caharija meni, da naj bi se imenoval vzhajajoče solnce; "Glejte moža, in njegovo ime je "Vzhajajoče solnce". Izaija pa še enkrat poseže v posvetovanje in

predlaga ime "Festina praedari", oni "ki se naj da hitro ujeti".

Vspreh tega posvetovanja med preroki je pa bilo veliko lepih imen, toda nobeno ime popolno, ki bi dovolj označilo tega Boga-človeka, ki bi ga bilo vredno, da bi bilo vzvišeno nad vsa imena in ki bi v sebi obsegalo vse božje popolnosti. Eno dovolj izraža pravičnost, ne označi pa ljubezni. Drugo ime zopet izraža ljubezen, pa ne pravičnosti. Drugo zopet dovolj označuje vsemogočnost, toda ne njegove moдрosti. Drugo pove o njegovem usmiljenju, toda ne tudi njegove svetosti. Skratka: vsa imena so bila deloma primerna, toda ne popolna.

Kar pa niso mogli najti ljudje, tudi najsvetejši, najti namreč primerno ime za včlovečenega Boga Sina, to je naredil Bog sam. In v resnici moralo se je najti ime, katerega še nihče ni imel. To je pa mogel samo Bog. "Novo ime, katero bodo izrekla božja usta," misli prerok. In tako je prav napovedal prerok Izaija: "Glejte, božje ime prihaja od daleč, prihaja iz nebes." In katero je to ime, ki prihaja iz nebes? Velikansko in težko razumljivo je spričevalo, katero daje apostol narodov, sv. Pavel, o tem imenu, ko pravi o božjem Zveličarju: "Sam sebe je ponižal in je bil pokoren do smrti, da, do smrti na križu. Zato pa mu je Bog dal ime, ki je nad vsa imena, tako da se pri imenu Jezus priklonijo vsa kolena, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsi jeziki spričujejo, da je Jezus Kristus v slavi Boga Očeta."

Jezus je torej ime, ki je nad vsa imena, ki v sebi sklepa vsa imena, ki jo pomenijo vse božje popolnosti, ki naznačuje vse lastnosti Boga-človeka in ki je zato edino vredno ime Sina Božjega — torej neskončno vzvišeno ime in neskončno častitljivo.

Tu bi pa kdo ugovarjal, da je vse to o imenu Jezusovem lepo povedano, toda ni resnično. Zato treba to trditev dovolj z dokazi podpreti. (Dalje.)

Slovenski rod, tvoj dan je vstal.

Mali Elizabeta.

Slovenski rod, tvoj dan je vstal,
tvoj zlati dan, dan tvoje slave . . .
Strme ga gledajo višave,
strmé poslušajo dobrave:
Tvoj dan je vstal!

* * *

Slovenski rod, tvoj dan je vstal
v kraljevem blesku, v znaku križa!
Oltarju, glej, se narod bliža . . .
So li grobovi naši vstali
in davne dede nam poslali?

Odločen, smel jim je korak . . .
O, to ni ded . . . glej, ta junak
je mladi naš slovenski rod.
Na čelu nosi dedov vero,
v junaških prsih njih srčnost,
v obleki dedov kroj in mero
in v zlatem sreču njih krepost.
To je naš rod!

* * *

Ves mlad in čil, ognjen, krepak,
pod križem je postal junak;
pod križem sebe je spoznal,
kot orel dvignil se je s tal;
pod križem je Marijin znak
na prsi si pripel junak.
Pred njo stoji z zastavo v roki,
zasmeh sovragov ga ne bega;
junak v ponižnosti globoki
zvestobo Materi prisega:
"Brezmadežna, pomagaj nam,
da zvesti veri smo edini,
in novi naši domovini."
Slovenec, Srb, Hrvat,
vsi le en glas — vsak bratu brat.

* * *

Tvoj dan je vstal!
Tvoj zlati dan, slovenski rod!
Dokler bo Kristus tvoja pot,
in tvoj ponos Marijin znak,
dotlej te ne doseže mrak . . .!
Le v Kristusu si ti junak.

Predsodki proti Rožnemu vencu.

K.

(Dalje.)

Imamo novo domovino. Vstala je naša domovina iz tisočletne sužnosti in se dvignila sicer raztrgana, zmanjšana, vendar še dovolj čvrsta — mlada Jugoslavija. O veliki zgodovinski dan! O veliki dan, katerega je videl v duhu že naš prvi pesnik Valentin Vodnik, ko je pel "Ilirija vstan!"

V tej naši na nanovstali domovini smo pa prišli skupaj v eno hišo z delom našege troimenega naroda — z brati Srbi.

Kajne, kako čudne, poniževalne pojme smo imeli še pred kratkem o teh naših rodnih bratih. Srb! — Kaj smo si predstavljali pod tem imenom? Divjega, na pol izobraženega "hajduka", oboroženega s kakimi petimi samokresi in dolgimi turškimi noži, ki hiti po Balkanskih gozdih

za svojimi "francosko govorečimi domačimi živalcami".

In vendar je to naš rodni brat, sin iste matere, kri naše krvi, sin velike matere Slavije, ki že vstaja in bode prišla na plan kot velika in mogočna mati skoro največjega naroda na svetu.

Da smo pa mi svojega brata tako nizko sodili, kdo je bil kriv? Naši skupni sovražniki, ki so nas ščevali proti Srbu in Srba proti nam.

In kaj je glavni kamen spodtike zlasti med Hrvati proti Srbom?

Pravoslavje!

Srbi so pravoslavne vere, recimo raje pravoslavne cerkve, in Slovenci in Hrvatje pa katoliške.

Majhna je ta razlika med nami in Srbi, tako majhna. Z najlažjo lahkoto bi se dala ta razlika poravnati in vsi bratje bi se združili v objemu ene prave dobre matere — svete rimsko katoliške cerkve.

Kako velika je razlika n. pr. med katoliki in protestanti. In vendar se čutijo katoliški Nemci in luteranski Nemci za veliko veliko milj bližji drug drugemu, kakor pa mi in Srbi.

Vendar, kaj je vzrok temu?

Predsodki.

Ako sosed noče, da bi sosed videl na njegovo dvorišče, kaj se tam zgodi; obije ga z visokimi "plankami".

Tako je naredil tudi naš skupni sovražnik, da bi mi ne videli k svojim bratom in bratje ne k nam, naredili so sovražniki visoke "planke" predsodkov med nami in potem ščuvali enega na drugega.

Gotovo bi se bili naši bratje Srbi že zdavnaj vrnili nazaj k svoji materi in bi pokleknili pred njo, jo priznali in rekli: "Mati, tukaj smo zopet! Blagoslovi nas!" — ko bi ne bilo teh predsodkov.

Avstrijska in nemška vlada in mažarski šovinizem so storili vse, da so naslikali Srbom na te "planke" sliko te njih "Mater", ne kakoršna je v resnici, temveč tako, da so vedeli, da se jo bodo Srbi ustrašili. In mesto lepe, veličastno, nebeško lepe oblike te naše Matere, naredili so le pokveko, potvaro, smešno sliko.

In nasprotno so naredili enako z nami glede srbske cerkve.

In to je ves vzrok našega sedanjega nesporazuma! To je ves vzrok sedanjega nemira med brati Hrvati.

Toda eno je gotovo, kakor je pisal naš veliki Jugoslovan Strossmayer, da pride dan, ko bodo te "planke" predsodkov padle in bode srbski narod spoznal nazaj to svojo dobro mater in ji bo presenečen stekel v njeno naročje, ter zaklical: "Mati, tukaj sem zopet! Blagoslovi me!"

To bode še lep dan za mlado Jugoslavijo, kajti ta dan se bode zabil najmočnejši "pilot" za krepak fundament te nove države.

Da pa pride ta dan prej ko preje, je naša dolžnost, da "molimo" in "upamo".

"Molim in upam", to je bilo geslo, katerega si je postavil naš veliki "oče Jugoslavije", dr. Krek. Ko je pred dobrimi 25 leti nastopil s svojimi velikimi idejami in s svojim velikim delom za blagor svojega naroda, pojavilo se mu je toliko težav, toliko zaprek in toliko sovražnikov, da bi bili vsakega družega ostrašili. Toda njega niso. "Molim in upam", je bilo njegovo geslo.

Tudi delo vrnitve naših bratov Srbov je enako težko delo. Toda, ali je nemogoče? Ne! Nikakor ne! Tudi mi si moramo postaviti za svoje geslo: "Molimo in upajmo!"

Na velikem nemškem katoliškem shodu v Trierju l. 1865 je govoril tudi sloveči govornik dr. Monfang iz Mainza: "Katoliki moramo odložiti vsako nestrpnost. Nobena reč ni bolj nekatoliška, kakor koga žaliti radi njegovega verskega prepričanja, ali ga zmerjati ali morda preganjati. To bi ne bilo katoliško! Poleg tega se pa mi katoliki čutimo v svojem katoliškem prepričanju tako presrečne, da iz srea privoščimo to srečo tudi vsem onim, ki je nimajo. To pa povemo javno in odkrito: naša nemška domovina bode le takrat zopet domovina enega naroda bratov, ko bodo vsi Nemci zopet združeni v eni veri, v eni cerkvi, pod enim pastirjem v eni čredi. Zato je naša neprestana molitev: O, da bi nam Vsegamogočni že skoraj dal doživeti oni veliki dan, da bomo mi vsi Nemci molili en "Credo" eno in isto "vero!"

Tako je govoril ta Nемец glede Nemčije.

Ali niso te besede prekrasne tudi za nas Jugoslovane? Ali ne podajajo tudi nam jugoslovanskim katolikom osnovnega načrta za našo prihodnost? Gotovo bode enako naša nova Jugoslavija ostala svobodna, ostala prosta, postala močna, postala srečna in bogata mati svojih srečnih in bogatih otrok, ako se doseže med nami isto!

"Triglav" — je kakor glava Jugoslavije! Tri glave — ena gora, eno mogočno pogorje. Krasna slika za nas! Trije brat-

ski narodi — en narod! Toda te tri glave morajo imeti eno podlago — eno vero!

Leta 1860 je v Zagrebu srbski profesor Hranilović prestopil v katoliško cerkev. Ko je po cerkveni slovesnosti sedel med svojimi prijatelji pri malem slavnostnem zajutreku, vzkliknil je ves vesel in presrečen v polnosti svoje sreče: "To je bilo zopet novo lepo in presrečno jutro v mojem življenju!"

Kako presrečno in veselo pa bode še le ono jutro, ko se bode cel narod naših bratov vrnil k materi in rekel: "Mati, tu smo zopet, tvoji otroci! Blagoslovi nas!"

Pa, ali je sploh mogoč ta dan?

Da, daleč se nam vidi ta dan, daleč še v prihodnjosti.

Vendar ali je pa nemogoč? Ne! Onemu, ki je z besedico "bodi" priklical v življenje in bivanje tako velikanski in mogočni vsemir, je mogoče tudi to.

Zato: "Molimo in upajmo!"

Zato molimo, da bi prej ko preje zasvetilo ono presrečno jutro, ko se boče začel po celi Srbiji, po celem pravoslavnem Balkanu veliki klic: nazaj domov k materi! K eni, sveti, katoliški in apostoljski cerkvi! (Dalje.)

Pekel.

K.

Pustite oboje rasti do časa žetve. Ob času žetve pa porečem ženjicam: poberite najprej plevel in ga povežite v snope, da se sežge.

Človeški rod primerja Gospod Jezus v evangeliju sv. Matevža v 13. poglavju velikemu žitnemu polju. Kakor raste na polju skupaj lepa pšenica in razen plevel, tako žive tudi na svetu poleg dobrih ljudi hudobni. Kakor pa skuša na njivi plevel zadušiti pšenico, tako skušajo tudi na svetu hudobni ljudje zmagati s svojo hudobijo nad dobrimi. In res vidimo le prepogostokrat, da se jim to tudi posreči. Toda vsikdar pa le do gotovega časa. Kakor se pa ob žetvi in mlatvi dobro seme očisti od slabega, tako bodo tudi po božji neskončni naredbi dobri ločeni od slabih. Tukaj na zemlji pusti Bog rasti obeh skupaj, kajti hudobnim hoče dati čas in milost, da se lahko spokore, ako hočejo, dobrim pa, da si v običevanju in boju s slabimi pridobivajo več zaslug za nebesa. Toda na oni veliki dan poslednje sodbe, pa se bodo dobri in slabi ločili za vekomaj. Pšenica pride v žitnice, plevel pa v peč, da se sežge; dobri pridejo v nebesa, slabi pa v peklo, oni dobe večno plačilo, ti pa večno kazen. Večno pogubljenje je, v katerega drvi človek, ki se uđa grehu. In na to ve-

liko resnico opozarja človeštvo Gospod Jezus s to primero.

1. Toda, ali pa je peklo in kaj je peklo? Ali je peklo, t. j. ali je večna kazen po smrti za človeka, ki je samo nekoliko malo let, mesecev, dni, morda le kratek čas grešil?

V odgovor na to vprašanje, te pa vprašam to-le: Ali so nebesa, t. j. ali je večno plačilo, večno veselje in zveličanje za onega, ki je le nekoliko malo časa v primeri z večnostjo služil svojemu Bogu? O nad nebesami nihče ne dvomi. Da so nebesa, verujejo še brezverci, in nihče ne dvomi o obstoju nebes, to pa zato, ker čuti vsako človeško srce hrepenenje po neki večni, neminljivi sreči. Toda pri tem pa ne smemo pozabiti, da je Bog ravno tisti sveti in usmiljeni Bog pa ali plačuje ali kaznuje.

2. Pa tudi čast in vzvišenost božja zahteva večno kazen.

Veliki Bog, ker si dober in usmiljen, hočejo, da ne bi smel večno kaznovati, ko je pa vendar le tvoja neskončna ljubezen, katero človek z grehom prezira in zavže in katera zahteva večno kazen po smrti. Brez večne kazni, ali bi takorekoč celo Bog sam bil varen na svojem prestolu? In bi se vsaka njegovih zapovedi lahko skoraj brez kazni z nogami poteptala? V resnici, Bog bi lahko še enkrat prišel iz ne-

bes in bi hudobnega grešnika rotil in prosil, naj nikar tako zaslepljeno ne drvi v lastno pogubo, zavrnil bi ga s sramoto in zaničevanjem. Da, v svoji hudobiji bi ga skoraj gotovo zasramoval in se ž njim norčeval ter rekel: "Jaz hočem grešiti! Jaz te hočem žaliti! Jaz preziram tvoje zapovedi! Jaz se tvoje kazni ne bojim! Kajti če me tudi po smrti kaznuješ za kakih pet, dvajset, sto, milijon let, me boš slednjič vendar po preteku časa moral vzeti k sebi v večno zveličanje. V nebesa moram priti če grešim ali če dobro delam. Vseeno je če tisoče in tisoče grehov storim, ali pa če ti celo življenje zvesto služim."

Ali bi se to ne reklo toliko, kakor da ima stvar več moči kot Stvarnik? Da mora Bog pravične in krivične poplačati z večnim zveličanjem? da slednjič čaka vendar ista usoda n. pr. morileca lastnih starišev, kakor dobrega otroka, ki celo svoje življenje vestno izpolnjuje četrto božjo zapoved? Bog bi bil na veliko slabjem stališču od svoje stvari, kakor slab oče do svojega neposlušnega in nepokornega otroka, ki ga lahko tudi za vedno spodi iz svoje hiše.

Vse to pa ne nasprotuje samo pravičnosti svetega in vsemogočnega Boga, temveč se to upira lastni naši pameti, ki zahteva, da se dobro poplača, hudo kaznuje natanko po zaslužnju.

Kakor torej Bog v svoji neskončni ljubezni in svetosti dobro plačuje, tako mora v svoji svetosti in pravičnosti hudo kaznovati. Njegova neskončna ljubezen ne uniči njegove neskončne pravičnosti, On je dober in pravičen obenem.

Ali bi bil Bog sploh pravičen, ako bi sicer poplačal z večnim plačilom onega, ki mu je v tem kratkem življenju služil in se žrtvoval zanj in spolnoval Njegovo sv. voljo z velikimi in težkimi boji, ne bi pa enako z večno kaznijo kaznoval onega, ki je Njegovo postavo z nogami teptal in zaničeval in hodil mesto po poti čednosti po široki cesti hudobije in strasti? Prav gotovo ne! Kajti tako bi čednost in greh enako poplačal.

2. Vendar pa ugovarjajo brezverci: Kako more Bog z večnimi kaznimi kaznovati greh, ki je trajal samo nekoliko minut, morda celo samo nekoliko sekund?

(Dalje.)

Možkim društvom N. I.

(Možje, prečitajte ta članek pri društveni seji.)

Jesenska in zimska doba je zopet tukaj.

Možje, zopet se boste te dni sešli k skupni angelski večerji pri mizi Gospodovi in k posvetovanjem in sejam svojega društva.

1. Možje, **velika je doba**, v kateri živimo, morda ena izmed največjih človeške zgodovine. Svetovni prevrat je tukaj. Cela osnova človeške družbe se prenavlja. Vse naše dosedanje narodne, gospodarske, delavske in tudi verske razmere so v nekem prehodnem stanju. V novo dobo gremo.

Toda kakšna bode ta "nova doba", v katero gremo? Ali bode to boljša, lepša, kakor je bila minula? Gremo li v dobo, kjer bode človeški rod živel mirnejše, za-

dovoljnejše, srečnejše? Možje, bode ta nova doba taka, da bodo vaši otroci, vaš rod živel bolj zadovoljno, kakor Vi in vaši pradedi?

Ta prihodnja doba bode taka, kakoršno smer ji bomo dali mi, ki živimo v sedanji dobi. Da, možje, od nas vseh od tebe, od mene od vseh nas zavisí — kakšna bode ta doba.

* * *

2. **Tega se zavedajo hlapci in plačanci hudičevi!** Te velikanske važnosti se zaveda vsa velikanska vsa neizmerna čreda onih, ki gredo za rdečo zastavo upora, nereda, krvi, za zastavo "antikrista" — sovrštva do Kristusa in njegovega križa.

Možje, ali jih ne vidite kako strašno so delavni? Poglejte okrog sebe po naselbini.

Poglejte jih, kako hite **razbijati katoliška društva!**

Poglejte jih, kako hite zanesti **prepire v Kat. Jednoto!**

Poglejte jih, kako skušajo **ustanovljati slaba društva**, ali če že ne morejo slabih, vsaj inderferentna, brez barve!

Poglejte jih, kako hite **združiti v jedno organizacijo** tudi vse še dobre može, da bi jih potom svojih glasil lažje okužili, lažje odtrgali od križa, lažje pridobili, da se bodo tudi oni udinjali Luciferju in njegovemu razdiralnemu delu.

Poglejte jih, kako hite **razširjati slabo berilo**, slabe brošurice, slabo časnikarstvo, kako skušajo svoje tiskarne dobro urediti, utrditi, pokrepiti!

Ali jih ne vidite, kako hite zbirati denar za "delavsko" časopisje?

Ali jih ne vidite, kako skušajo **odločne vaše branitelje — duhovnike in lajike osramotiti**, moralno ubiti, vas naščuvati proti njim, da bi jih vi ne poslušali, da bi vi ne šli za njimi, temveč za njimi v lastno pogubo?

Ali jih ne vidite, kako znajo s satansko zvijačo svoj vpliv razširiti tudi v **katoliške organizacije**, tam kjer je križ v časti, da se dela razburjenje, da se izbaene može, ki so jim na poti; v obrambo organizacije, kako znajo satansko preslepiti omahljivce, da ne vidijo, kako v lastno skledo pljujejo, sami sebe po zobeh tolčejo, kako sami pomagajo razdirati svoje lastne trdnjave, lastno obrambeno ozidje pod nemnimi pretvezami?

Da, slovenski katoliški može, pogledjte nekoliko okrog sebe, pa boste videli, kaj počne Lucifer in z njim vsi njegovi pomagači, da bi dobili vpliv v tej veliki dobi! **Zakaj?**

Zato, da bode prihodnjost njih, da bodo dali novi dobi svojo smer, da bodo dali novi dobi svoj pečat.

* * *

3. Možje, ravnokar je prišel človeški rod skozi strašno krizo. Milijone človeških življenj se je poklalo.

Kako je bilo mogoče, da je prišlo do tega? Kdo je kriv?

Voditelji naroda! Razne vlade! so krive. —

Na čelo narodov so stopili može, ki so bili sleparji človeškega rodu. Postavili so narodom svoje sebične, svoje družinske interese in koristi pred skupne narodne koristi. Tem kraljem in cesarjem je bilo več za koristi njih družin, kot narodna blaginja. In narod je to videl, narodni voditelji so to videli, in so molčali, ker so bili plačani in podkupljeni hlapci teh vladarjev.

Toda bili so pa može, ki so videli vse to in videli, kam bode tako vodstvo svet zapeljalo in uprli so se.

Med Slovenci bili so to dr. Mahnič, ki je duševno rodil dr. Kreka in dr. Jegliča. In ti može med našim narodom so videli, v kakšno strašno nesrečo gremo.

In takih mož je bilo nekaj med vsakim narodom.

Možje, ali so Slovenci šli za temi tremi možmi?

Ne! Vsi ti trije može so naši narodni mučeniki. Spomnite se na strašne in ostudne gonje proti dr. Mahničju! Ali ni bil ta mož začrnjen pred narodom kot kak gobovec? In še ostudnejše gonje proti dr. Jegličju, v katero so posegli tudi ameriški Slovenci, zapeljani po svojem voditelju Sakserju in njega listu Glas Naroda? In grdo gonjo liberalcev proti dr. Kreku?

Mislite si pa, da bi se bil slovenski narod, da bi se bili vsi slovenski može oklenili teh svojih mož, da bi se med drugimi narodi enako vsi pošteni može enako oklenili takih svojih voditeljev, ali bi prišlo do tega strašnega svetovnega klanja?

Nikdar!

* * *

4. Možje, če je pa že dosedanja doba avtokracije, doba raznih samodržcev, kraljev in kraljičev, cesarjev in cesaričev že nalagala tem možem te dolžnosti in se nad celim svetom tako strašno izmaščevala, ker se je niso zavedali in je ne izvršili, **toliko bolj, može, nalaga na vas težko in veliko odgovornost** sedanja demokratska doba.

"Ljudstvo naj vlada!" je klic sveta!

Da, prav je! Ljudstvo naj vlada!

Toda to ljudstvo naj bode v resnici ljudstvo, ne pa par Trockijev ali Leninov. In možje, tu leži vsa nevarnost v tej prehodni dobi. Izbili smo se in še bomo raznih kronanih vladarjev. Usiljuje se nam pa vse polno raznih nekronanih "voditeljev", ki bodo stokrat hujši od kronanih. Za cel čas ruskih samodržcev ni bilo toliko nedolžnih Rusov poklanih, kakor v enem letu dveh "ljudovladnih" nekronanih: Trockija in Lenina.

* * *

Zato možje, slovenski možje, društev Najsv. Imena:

1.) odprite svoje oči in pogledjte, kaj se godi okrog vas!

2.) rabite svoje lastne možgane in ne poslušajte, kaj vam kaki sleparji skušajo natveziti in vam pamet soliti.

3.) ne zaupajte "voditeljem", o katerih sami vidite in veste, da se jim gre samo za "žep" in zložno življenje!

4.) Možje Najsv. Imena — ne pozabite na svojo zastavo, ki gre pred vami, ki ima

edini "Kažipot k sreči" v treh črkah: I. H. S. = In hoc signo vinces" — v tem znamenju boš zmagal.

Katerega voditelja se boste oprijeli?
Tistega, ki gre za to zastavo!

Kdor je sovražnik te zastave, je vaš sovražnik!

5.) Boste vi roke križem držali v tej veliki dobi? Ne! Na delo

a) za ustanavljanje katol. društev;

b) za ustanavljanje in razširjanje katoliških časopisov;

c) za razširjanje katoliških brošuric, knjig in časopisja;

d) za uničenje slabih časopisov in slabih društev!

Možje, vi ste **vladarji sveta!**

Možje, **vi sami** vladajte!

Možje, ne dajte te vlade iz svojih rok!
Toda: Kristus mora ostati naš vrhovni vojskovodja in vladar!

Kristus naš vrhovni učitelj!

Kristus naš vrhovni voditelj!

Morilec.

K.

Rt. Rev. škof Koudelka je doživel v Clevelandu sledeči slučaj, kakor pripoveduje:

Bilo je mračnega in meglenega zimskega dne. Bilo je ob 4. popoldne, ko sem prišel iz šole. V pisarni me je čakal krepek, močan mož, velike in junaške postave. Obleko je imel precej ponošeno. Obraz je nosil sledove nerednega življenja. Slab je bil vtis, katerega je naredil na me.

"Father, rad bi šel k sv. spovedi."

"Sedajle?"

"Da. Lepo prosim, če bi hoteli mojo spoved sprejeti!"

"Ali ne morete priti jutri zjutraj pred sv. mašo?"

"Ne, ne! Father! Ne morem več čakati. Prosim takoj!"

Naredil je silno žalosten obraz in globok vzdih se mu je izvil iz prsi. "Father, prosim, lepo prosim, pojdite in spovejte me takoj!"

Nisem se mogel več ustavljati. Mož se mi je začel smiliti. "Imeti mora nekaj posebnega," sem si mislil. Vzlasti njegova razburjenost je kazala, da ima nekaj posebnega na srečo.

"Pojdite za menoj," sem mu dejal in odšla sva v cerkev.

V cerkvi je bilo že skoraj popolnoma tema. Prižgal sem za to žarnico pri zakristiji. Velika vrata so bila seveda zaklenjena in žive duše ni bilo v cerkvi. Iti sva morala skozi zakristijo. Ko hočem iti iz zakristije v cerkev, pokliče me čudni človek nazaj.

"Father, prosim počakajte nekoliko tu v zakristiji, da vam nekaj povem, predno grem k spovedi."

Nekaj me je streslo.

"Kaj želite?" se obrnem k njemu.

"Father, ne vem, če jaz sploh morem k sveti spovedi?"

(Dalje.)

DOPISI.

Štrideseturno pobožnost bomo imeli v Chicagi pri Sv. Štefanu dne 18., 29. in 20. oktobra. — Drugi dan bode za može, ki bodo imeli skupno sv. obhajilo tisti dan. Zvečer ob pol 8. uri bode imel pridigo Rev. Venceslav Šolar O. S. B. iz Peru, Ill. za može pred vsem.

Denver, Colo. — Dne 17. avgusta smo imeli slavnost, kakoršne še nikoli ni bilo v naši naselbini. Gotovo ostane vsem udeležencem v vednem spominu, kakor tudi vsem Slovencem in Slovanom v Denver in okolici. Ta dan je bil slovesno blagoslovljen ogeljni kamen naše nove cerkve Kraljice sv. Rožnega venca. — Že popoldne se je začela zbirati množica ljudstva od vseh strani, društva in člani in posamezniki.

Velika slavnostna parada se je pričela ob 2. uri popoldne in sicer od cerkve po 47. ulici dalje po Washington Street do 51. ulice in potem pa nazaj po omenjeni ulici do 45. ceste do Penn Str in po 46. Str. do poljske cerkve. Tu je čakala vernike čast. duhovščina z mil. škofom J. H. Tyhenom na čelu. Vseh duhovnikov je bilo 18. Med temi so bili trije Slovenci, Rev. Ciril Zupan O. S. B. iz Pueblo, ustanovnik naše slovenske cerkve, Rev. Anton Schiffrer iz Rock Springs, Wyo. in Rev. J. Anton Prinčič, kateri se zdravi tukaj v St. Anthony Hospital. Pred cerkvijo so naredili otroci špalir mil. g. škofu.

Iz poljske cerkve se je jela parada pomikati dalje do prostora naše nove cerkve. Bilo je na tisoče naroda pred cerkvijo zbranega, ki so pričakovali slavnostnega in važnega trenutka blagoslovljenja vogelnega kamena. Molitve so se začele ob 3. Po blagoslovu je prvi govoril Rev. Ciril Zupan O. S. B., drugi škof Tyhen, in Rev. Anton Schiffrer. Potom je sledilo še več govornikov.

Te slavnostne porade se je udeležilo veliko število slovenskih in hrvatskih društev in tudi drugih slovanskih narodov.

Cela slovesnost se je izvršila v najlepšem redu. George Pavlakovič, taj. društva Kraljice sv. Rožnega venca.

Denver, Colo. — Tukaj je umrla rojakinja Ivana Šilec. Zapušča moža in osem otrok. Blaga žena je bila skrbna mati in prijazna z vsakim. Posebno veliko se je trudila pri prireditvi veselice za cerkev. Naj v miru počiva!

George Pavlakovič.

West Allis, Wis. — Mr. Anton Kozlevčar, predsednik društva sv. Jožefa št. 103 K. S. K. J. in tajnik Slovenske cerkvene občine Marije Pomočnice Kristjanov, je nas zapustil in prevzel službo urednika lista "Edinost", blagemu mladeniču častitamo in mu želimo obilo blagoslova božjega pri novem delavskem podjetju. Kakor znano je list "Edinost" last Slovenskih delavcev. Vsak rojak lahko postane solastnik. Rojakom to podjetje prav toplo priporočamo.

Springfield, Ill. — Slovenska župnija Sv. Barbare, ustanovljena leta 1911, ima svojo osemrazredno slovensko šolo pod vodstvom sester Presvete Krvi. K župniji spadajo tudi Slovaki in Hrvatje, ki bivajo v Springfieldu in okolici. Večina moških je zaposljena v premogokopih, kjer je zaslužek silno dober, kadar se dela obilo. Mladež se čedalje bolj izabružuje in je zaposlena v tovarnah in raznih uradih. "Slovanski Club" za odrastlo mladino faute in dekleta je velikega pomena za obstanek in razvoj naselbine. Mladež se shaja v domačih "Club Rooms" redno po dvakrat na teden. Novo župnišče je najlepše in najmoderneje izmed vseh farovžev v mestu. Stalo je trinajst tisoč dolarjev. Naš priljubljeni č. g. župnik je ob enem tudi "Chaplain of the House of Representatives" ali kapelan državne zbornice, kjer otvorjuje zasedanje z molitvijo.

Chicago, Ill. — Lepo smo praznovala društvenice Materinega društva svoj glavni društveni praznik. Ker našega g. župnika tretjo nedeljo ni bilo doma, predstavili smo praznovanje na prvo nedeljo meseca oktobra. Na ta praznik smo se pripravile z devetdnevnic. Opravile smo je popolnoma po knjižici, katero je spisal naš duhovni voditelj. Na praznik sam smo imele zjutraj skupno sv. obhajilo, katerega se je udeležilo jako lepo število članic. Popoldne je bil slovesen sprejem. Sprejetih je bilo 12 novih članic. Imele smo tudi stanovski poduk, o katerem nam je žal, da ga niso čule vse naše matere. — Med pobož-

nostjo je pa umrla naša družtenica, Frančiška Dolmovič za jetiko. Bila je jako blaga žena in pobožna mati. Zapušča dve siroti in moža. Društvenice so se zbrale na domu kakor je predpisano po pravih in opravile predpisane molitve, ki so nekaj krasnega. Tudi pogreba so se udeležile z gorečimi svečami. — Tako pri nas pri Sv. Stefanu jako lepo napredujemo. Živimo v lepi slogi z našim g. župnikom, katerega imamo vsi silno radi. Posebno naši otroci ga ljubijo. Pozdravljam vse članice materinih društev po slovenskih naselbinah. Članica.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Čital sem v našem priljubljenem listu “Ave Maria” zastavice in jih rešil:

1. “Otroci pišimo vsi našemu stričku pismo.”
2. Črka “C”.
3. “Nikel” ali “dime”.

(Vse tri zastavice O. K. — Striček.)

Cerkveno leto se začne s prvo adventno nedeljo in se konča s zadnjo nedeljo po binkostih. Cerkveno leto se imenuje zato, ker se s to nedeljo začne novi cerkveni obredi in zopet končajo. Cerkveno leto ima tri letne čase: adventni (bolje božični), velikonočni in binkoštni čas.

Frank Augustin, Chicago, Ill.

Chicago, Ill. — Dragi Striček: — Jaz sem vesel, ki hodim v nadškofovo gimnazijo in posebno rad, ki smo mi trije fantje Slovenski skupaj, jaz, Frank Augustin in Anton Jane. Mogoče da še kaj Slovenski fantov hodi v to gimnazijo.

Prav zgodaj moram vstajati vseglih vstanem z veseljam. Ko vstanem, hitro tečem k sv. obehajilu v našo cerkev. Potem, ko nekaj snem, hitro skočim na “karo” in če je kara hitra, še vjamem sv. mašo v kapelici pri gimnaziji.

Zato sem res vesel, ker je Bog dal meni to milost.

Pozdrav vsem slovenskim fantom, ki se učijo za duhovnike, in posebno vam, striček.

Vaš udani vnuk Matthias Hiti.

Dragi Frankie and Mathias: — Me veseli da sta se vidva prva oglasila! Le pogum v šoli, pa bode šlo! Pa še kaj pišite.

Vajin striček.

La Salle, Ill. — Dragi naš striček. — Jaz še Vam nisem nobenkrat pisala.

Bala sem se, da bi kaj ne pokvarila in narobe napisala. A sedaj se nič več ne bojim. Danes zelo dežuje — tudi gmelno je in bliskalo.

V šoli je nas bilo samo 26 otrok še ne pol.

Vas lepo prazdravlja Annie Petek.

La Salle, Ill. — Dragi striček. — To je moje prvo pismo, ki Vam pišem. Žalostna sem bila, ker že dolgo nismo nič slišali od Vas — in tudi zato ker so moje prijateljice šle v Public School.

Tudi jaz sem hotela iti — pa me moja mati ni pustila — rekla je, da bom pozabila moliti. Sedaj sem že zopet vesela, da sem zopet v katoliški šoli. Pa ne zamirte ker ne pišem lepše.

Z Bogom, dragi striček.

Mary Bilhauer.

La Salle, Ill. — Dragi striček. — Precej dolgo je že kar Vam nisem pisala.

Sedaj pa ko želite in ste že gotovi z mufanjem pa le na delo. Naznanim Vam, dragi Striček, da sem tudi jaz mufala in sicer iz Sixth Grade to Seventh Grade. A to je šlo zelo hitro in čisto po ceni je bilo — kar sama sem znosila svojo orodje v drugi house. Vesela sem, da imate nas otroke tako radi.

Ne bodem pozabila nekoli za Vas moliti Marijo bom prosila, da Vas ohrani še dolgo let veselih in zdravih. Vas pozdravlja

Mary Bučar, učenka šole sv. Roka.

Cherryvale, Kans. — Dragi striček: — Jaz rad berem Ave Maria. Videl sem vaše zastavice in sem se jih podstopil rešiti:

1. Otroci pišimo vsi našemu stričku pismo. (O. K. — Striček.)
2. Kaj je sredi Chicago? — Gnezdo rudečkarjev.
3. Razlika med novim “dimom” in starim niklom je 5c.
4. Cerkveno leto se začne 1. adventno nedeljo.
5. Koliko dob ima? — Štiri kvatre.

Vas pozdravlja Joe Stipanich,

R. F. D. 5, Box 77a, Cherryvale, Kans.

Išče se organist in cerkvenik za slovensko cerkev v Illinois. Plača po dogovoru — Organist mora biti zmožen voditi večji pevski zbor in voditi igre in prireditve z raznimi društvi. Prednost ima organist, ki se razume tudi na godbo.

✱

Vprašanje na t. m. iz Iselin, Pa.

P. B. S.

1.) vprašanje. Zakaj je Bog poskušal naše prve stariše v raj, čeravno je vedel, da bodo grešili? Odgovor: Bog, ki je vseveden, je vedel, da bodo naši prvi stariši grešili, pa jim je dal prepoved zato, da bi jih mogel poplačati, ako bi ga bili

ubogali, ker so imeli od Boga prosto voljo. Bog je hotel, da naj mu človek služi **prostovoljno**, le tako si more človek zaslužiti od Boga plačilo. Zasluzila sta si pa prva človeka kazen, ker sta prostovoljno prelomila njegovo prepoved. Torej ne zaradi Boga, ampak zaradi človeka je bila ta poskušnja, da je mogel človek pokazati ali bo Boga prostovoljno ubogal ali ne.

2. **Vprašanje:** Zakaj je Bog poslal Odrešenika, ko je vedel, da bo prvi človek grešil?

Odgovor: Bog je poslal Odrešenika, čeravno je vedel, da bo prvi človek grešil, ker je hotel s tem pokazati kako zelo Bog ljubi človeka. Bog je hotel tudi s tem pokazati, da more celo greh človekov obrniti njemu v korist. Po pravici je rekel egiptovski Jožef svojim bratom: "Vi ste hudo namerjali proti meni; toda Bog je to obrnil v dobro." V tem pomenu imenuje tudi sv. Cerkev greh Adamov srečen, ko poje na Veliko soboto: "O srečna krivda, ki je zaslužila takega in tolikega Odrešenika". Čebela nabira med tudi iz strupenih evetlic podobno ravna Bog, ki obrne tudi greh v dobro. Zato pravi sv. Avgustin: "Bog smatra za boljše reč to, da obrne hudo v dobro kakor, da bi nič hudega ne pripustil."

DAROVI ZA LIST AVE MARIA.

Neimenovani prijatelji Ave Maria v St. Stephen's, Rice, Minn., \$25.00, John Jerich, Belvidere, Ill., \$10.00, Fr. Žerovnik, Waukegan, Ill., \$1.00, Ana Stefanich, Buhl, Minn., \$1.50, Tony Kayfes, Buhl, Minn., \$1.50, Mary Steblaj, Eveleth, Minn., \$5.00, Frank Sajovic, Cleveland, Ohio, \$1.00, J. Jenko, Milwaukee, Wis., \$1.00, M. K. Presto, Pa., \$2.00, Neimenovani, Willard, Wis., \$1.00, Neimenovana, Forest City, Pa., \$1.00, S. Yenko, Oakdale, Pa., \$3.00, Društvo Najsvečejšega Imena, Brooklyn, N. Y., \$3.00, John Monek, Browndale, Pa., \$2.00, Francel Brancel, Praddock, Pa., \$1.00, Mary Hiti, West Pullman, Ill., \$1.00, Neimenovana 50c, Marjeta Svete, Forest City, Pa., \$1.00, Marija Svirgel, Forest City, Pa., \$1.00.

ZAHVALA.

Dolžnost me veže, da se zahvalim nebeški Materi Mariji in presvetemu Sreću Jezusovem za uslišano molitev.

A. G., Forest City, Pa.

Zahvaljujemo se Mariji Pomagaj in Presvetemu Sreću Jezusovem za zdravje.

Mihael Tomšič in družina, Houston, Pa.

Zahvaljujem se Presvetemu Sreću Jezusovem in Materi Mariji za uslišano prošnjo.

Marija Tomec, Joliet, Ill.

Tisočkrat se zahvaljujem presvetemu Sreću Jezusovem in Mariji Pomagaj za večkrat uslišano prošnjo.

A. Z., Cleveland, Ohio.

V molitev priporočamo: Za zdravje Mrs. Marjeta Svete, mati naše zastopnice Miss Mary Svete, Forest City, Pa.

KOLENDAR AVE MARIA ZA 1920.

V štirinajst dnevih začnemo razpošiljati naš novo krasno opremljeni koledar Ave Maria za l. 1920.

Za letošnji leto se nam je posrečilo izdati koledar, ki bode po vsebini in notranji upravi prekosil vse dosedanje izdaje.

Krasne povesti, krasne in zanimive slike bodo nekaj posebnega.

V tej izdaji smo zopet izdali razne podatke glede ameriških Slovencev.

Naši prijatelji, kakor na pr. Rev. J. Zaplotnik in Rev. J. Plaznik so tudi za letošnjo izdajo prispevali s svojimi umotvori.

Izdali smo tudi natanjčni adresar iz slov. nasebin, slov. duhovnikov, župnij i. t. d.

Naročniki na Zvezo dobe seveda "Koledar" brezplačno.

Za druge stane pa za letos

50 CENTOV.

Zastopnikom in prodajalcem koledarja damo primeren popust. Kdor želi imeti koledar, pa ni naročnik "Zveze", naj si ga nemudoma naroči.

Letos smo ga manj tiskali, kakor lani, ker ga nismo mogli tiskati doma. Poleg tega ga je en tisoč narpočenega za stari kraj.

Zato, rojaki, ne odlašajte, temveč se takoj danes naročite.

Zastopniki naj nam takoj sporoče, koliko iztisov ga naj jim pošljemo.

Uprava Zveze Kat. Slov.